

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Форд

— **Ч**уваче. *Forbes* охрестив тебе найсексуальнішим мільярдером світу. — Вестон Белмонт, мій найдорожчий друг, оголошує цей титул із особливим завзяттям, аби познущатися з мене.

Він промовляє слова так, ніби я стриптизер, який ось-ось роздягнеться на сцені. Я ігнорую його й зосереджуюся на розпаковуванні коробки з мийними засобами, що стоїть біля моїх ніг.

— Форде. — Він трясє переді мною глянцеvim журналом. — Це ж у голові не вкладається.

Я втуплююсь у Веста таким порожнім поглядом, на який тільки здатен. Він розвалився в кріслі з високою спинкою, закинувши брудні черевики на мій стіл. З підшов опадають шматки бруду, додаючи цьому місцю ще більшого безладу.

— Так, це ще м'яко сказано. — Я стаю руки в боки й оглядаю стару стайню, яка стане головним офісом моєї нової студії звукозапису та продюсерської компанії.

Я називаю приміщення стайнею, та воно радше схоже на порожню запилюжену господарську будівлю. Іржаві дірки в підлозі наводять на думку, що колись тут були стійла. Тепер це здебільшого відкритий захищений простір, розділений довгим вузьким коридором, з маленькою кухнею біля входу.

Так чи інак, будівля стоїть за кілька хвилин пішої прогулянки від головного фермерського будинку, спорудженого на великій ділянці землі на околиці Роуз-Гіллу.

Тож коли відчиняєш двері старої стайні, перед тобою відкривається неймовірний краєвид.

У нижню межу ділянки впирається озеро, обабіч якого ростуть велетенські сосни. Це створює враження приватної оази. За п'ять хвилин їзди — околиця невеличкого містечка. А за ним тягнуться безкраї хребти канадських гір, що розгортаються до самого горизонту.

Хоч усе на цій ділянці розвалюється, місце чудове — у нього є великий потенціал. Я бачу, яким воно може стати. Гостьові будиночки для артистів. Вінтажні меблі. Нестабільний вайфай. Жодних папараці.

«Роуз-Гілл Рекордз». Назва на честь містечка, яке я полюбив.

Я спродюсував один успішний альбом, і тепер не хочу зупинятися. Мрію продовжити. На щастя, є чимало артистів, які хочуть зі мною працювати. Мені приємно щодня відчувати творчу насагу. Щодня слухати музику. Щодня створювати пісні.

Особливо тут.

Роуз-Гілл — ідеальне місце, щоб пустити коріння і започаткувати справу, про яку я мріяв усе життя.

Мій власний прихисток, де не доведеться надягати задушливий костюм, звітувати перед акціонерами,

яких не цікавить нічого, окрім прибутку, або ж ховатися від преси, яка вигадала для мене титул «Найсексуальніший мільярдер світу» як досягнення рівня коронації.

— Тут написано, що ти відмовився давати коментарі.

Якби Веста назвали найсексуальнішим мільярдером світу, він залюбки скористався б ситуацією з максимальним зиском.

А я? Я відмовляюся давати коментарі й тікаю до маленького містечка, де можу започаткувати новий бізнес. Ненавиджу увагу.

— Узагалі, я дещо їм сказав, перш ніж офіційно відмовився від коментарів.

Вест пирхає.

— О, уявляю, що саме.

У мене сіпається щока. Він таки знає. Цей чоловік розуміє мене краще, ніж будь-хто інший.

— Сказав їм, що мільярдером мене важко назвати і я хіба що видався більш привабливим, ніж дві з половиною тисячі людей у списку. Вони хочуть написати статтю про найменш цікаву частину мого життя. Тож я відмовився від коментарів, бо це досягнення їх не вартує. Конвенційно привабливий багатій каже: «Дякую, бляха, але ні».

— Так дивно, що вони не захотіли опублікувати цю чарівну фразочку, Форде. Це ж справжній шедевр.

Я знизую плечима та ігнорую його під'юджування. Розмови про гроші мене бентежать. Усе життя я мав їх у надлишку, а тепер проводжу купу часу в оточенні людей, поруч з якими моє дитинство здається злиденним. Я ніколи не вважав багатство особливо захопливою чеснотою. Насправді все навпаки. Коли в тебе

багато грошей, люди навколо поводяться по-іншому, і якщо ти дозволиш собі зациклитися на власних статках, то можеш перетворитися на справжній шматок лайна.

Навіщо комусь читати статтю про те, що у якогось хлопця грошей кури не клюють?

Та й у променях слави я завжди почуваюся ніяково. Через надлишкову увагу стаю різким і саркастичним, а це, як мені кажуть, *грубо або не відповідає соціальним нормам*. Хоча не впевнений, що це правильне визначення. Я сказав би інакше: я просто прямолінійний, а люди — надто вразливі.

На відміну від Веста, я справляю враження приємного хлопця. Розумію, як мене бачать, але не надто переймаюся, щоб це виправити. Хто знає мене — той знає правду. А думками тих, хто не второпав, нехтую.

Я нахиляюся, підхоплюю ганчірку для пилу і прямую через кімнату. Черевики на шнурівці гупають по потертій дерев'яній підлозі, коли я пробираюся до старовинної чавунної печі, що стоїть у кутку. В середині — павутина й напівзгорілі дрова, і мені стає цікаво, як довго вони тут лежать, хто їх туди поклав і яку історію вони приховують. Якби ці дрова не муляли мені очі, я б залишив їх на місці. По правді, злегка почуваюся, як япі¹, чужинець, що вдерся сюди, щоб відполірувати все до блиску.

Я міг би комусь заплатити за цю чорну роботу, але знайти людину, якій довіряєш, здається ще тим квестом. До того ж є певна привабливість у тому, щоб

¹ Young Urban Professional Person — молодий спеціаліст з міста. (Тут і далі примітки перекладачки.)

зводити щось власними руками. Так, грошей я маю вдосталь, але мені не *треба* ними розкидатися, адже цілком спроможний зробити це самотужки. Усе-таки маю амбіції та цілеспрямованість.

Тяжка праця. Ось як я відкрив один із найуспішніших музичних барів у Калгарі. І створив музичний застосунок, що вистрілив і підняв мій рахунок до астрономічного рівня. У батька багато грошей і ще більше зв'язків, тож він легко влаштував би мене в житті, але й пальцем для цього не поворохнув. Хотів, щоб ми із сестрою пізнали ціну грошей.

Та чому приписуватимуть усі мої подальші досягнення?

Грошам. Зв'язкам. Удачі. Хоч я і не вірю в удачу.

— І що це взагалі за фотографія? — гукає Вест з іншого кінця кімнати й показує мені журнал. — Таке враження, ніби ти вирішив сховатися за коміром піджака.

— Так і було.

— Чому?

Він це серйозно? Насуплені брови й нахилена голова видають щире розгубленість Веста. Він геть не розуміє, чому я не гріюся у променях слави. Вест дуже харизматичний, він веселун та справжній показушник — я все це в ньому люблю. А ще в нього добре серце і йому можна довіряти. У світі, де люди сповнені фальшу, він справжній. Ми познайомилися ще дітьми: Вест побачив мене з книжкою біля озера й завів розмову так легко, ніби знав усе життя. Так триває досі, хоч ми й зовсім різні. Та між нами сформувався... зв'язок.

І триває вже двадцять років.

— Бо я не хотів фотографуватися. Мені це не подобається.

— Чому? Хочеш, щоб я сказав, який ти гарненький на цій світлинці?

— Тому що я йшов до сестри на каву, а не на фотосесію, — іронічно відповідаю.

— Ти б гігнув, якби вичавив із себе усмішку? — рече він.

— Так. — Я глипаю на камін, тримаючи в руці ганчірку для пилу й намагаючись збагнути, як, у біса, все це приборати.

— Для цієї печі знадобиться совок, а не ганчірка.

— Дякую, Весте. Я тішуся, що ти поруч і можеш дати мені мудру пораду.

— Згадаємо добрі старі часи: ти, я і купа халеп. — Вест голосно зітхає.

— Це ти їх мав по саму зав'язку, а я просто був свідком.

— Пам'ятаєш, як Розі зависала з нами й увесь час кепкувала з тебе? Господи, як же я нею пишався. — Я завмираю при згадці про його сестру. *Розалі*. Минуло десять років після нашої останньої зустрічі, та мої плечі все одно напружуються.

Я повертаюся до Веста.

— Вона ж закінчила магістратуру й влаштувалася на якусь круту роботу у Ванкувері?

Я і без нього це знаю. Час від часу підглядаю за нею в соцмережах. Просто щоб переконатися, що вона щаслива. Вест інколи згадує про неї, але завжди без подробиць. Його слова — це узагальнена інформація і побіжні новини. Та й навіщо йому розповідати своєму найкращому другові якісь деталі про молодшу сестру, яка вирішила переїхати до великого міста?

Тож годі й питати.

Він махає рукою, ніби досі вважає підліткові під'юджування Розі вершиною її досягнень.

— Це були найкращі роки. Я прямо сохнув, коли ти повертався до міста на навчання.

Повертатися до міста й школярів, які, на відміну від Веста, ставилися до мене як до білої ворони, було нестерпно. Репутація сина одного з найвідоміших гітаристів у світі нещадно тиснула. У дитинстві Роуз-Гілл був улюбленим місцем відпочинку, та й зараз для тридцятидворічного мене нічого не змінилося. Тут час ніби зупинився. Ніхто тут не ставиться до тебе як до багатого, знаменитого чи якогось там особливого. Усі зосереджені на своїх справах. Напевно, це так впливає свіже гірське повітря, якого бракує містянам.

Але моя прихильність до цієї місцини полягає не тільки в цьому. Мене тягнуть сюди більш глибинні відчуття. Спогади, які вона зберігає.

— Що ж, цього року ти більше не хандритимеш, Весте. Ти офіційно зі мною застряг.

Я кидаю ганчірку назад у коробку, змирившись, що доведеться когось найняти навести лад у цій халупі, якщо найближчим часом планую тут записуватися. Головний будинок уже придатний для життя: я оновив його цієї зими. А от ця стайня — цілковита катастрофа.

— Так, бляха! Підеш у мою команду з боулінгу.

— Ні. Не підю. Ти ж казав, що це вечір татусів, а я не тато. — Носаком черевика розтираю по підлозі мертвого жука, та згодом розумію, що це мишачий слід. — Якщо не вважати за дітей ціле стадо мишей.